

Kommissionsbetænkningen til det med det samme. Der er ikke Tale om, at jeg er bange for at fremsætte denne Kommissionsbetænkning ingenlunde, men naar jeg ikke har ladet den medfølge Forslaget, har det ogsaa sin Aarsag i, at det forekommer mig, at Venstre i den senere Tid ligesom ikke tillægger Udvalg og Kommissioner nogen særlig stor Betydning. Det er ikke saa længe siden, Venstre har valgt Medlemmer til et Udvalg eller en Kommission, der, saa vidt jeg forstod, ikke har Lov til at sige noget, blot skal have Lov til at høre. Derfor troede jeg ikke, man fra den Side, som nu navnlig kræver, at den Kommissionsbetænkning skal frem, tillagde det nogen Betydning, fordi man der, som sagt, i den senere Tid er kommet til den Opfattelse, at det er Ministeriet, der har det fulde Ansvar, og at Kommissioner og Udvalg i Virkeligheden ikke har stor Betydning, og det var ikke mindst af Hensyn hertil, jeg ikke lod Kommissionsbetænkningen medfølge Forslaget.

Saa sagde det ærede Medlem, at det var maaske, fordi jeg i sin Tid ved Lovforslaget om Mund- og Klovesyge havde sagt til Udvalget, som havde begæret nogle Oplysninger, om det ikke vilde vedtage Forslaget og bagefter faa Oplysningerne. Jeg skal sige herom til det ærede Medlem, at da jeg fremsatte dette Forslag om Mund- og Klovesygen, var det ikke mindst i Henhold til en Række Udtalelser af det ærede Medlems Partifæller her i Rigsdagen om Besparelser angaaende Bekæmpelsen af Mund- og Klovesygen. Disse Udtalelser gav mig Anledning til, ogsaa fordi jeg selv i langt Tid havde næret Ønske om saadanne Besparelser, administrativt at gennemføre alle de Besparelser, som det var muligt, og derefter fremsætte et Lovforslag her i Rigsdagen, som var nødvendigt for at faa Besparelser i de store Dyr lægeudgifter, hvad der ogsaa var fremsat Ønske om af mange ærede Medlemmer her i Tinget.

Da jeg fremsatte dette Forslag, fandt jeg Anledning til at medtage en Bestemmelse om, at man skulde lade Bøderne for Overtrædelse af Bestemmelserne i denne Lov tilfalde Statskassen i Mod sætning til tidligere, da de tilfaldt Kommunekassen, og der var ingen her i Tinget, der gjorde Ophævelse over det ved første Behandling. Det var først, da man fik Forslaget i Udvalg, at der rejstes Forespørgsel om, hvor mange Bøder der var idømt efter den Lov, der vedtoges i Fjor, og hvor mange der var idømt, jeg tror efter Loven af 1920. Ikke alene det spurgte man om — og man vil forstaa, at det vilde tage lang Tid at faa

indhentet Oplysninger derom ude omkring hos Politimesterene —, men man spurgte ogsaa om Ting, som slet ikke vedrørte Lovforslaget, f. Eks. om, hvor høj Taksten var for det paabudte Sundhedssettersyn af Dyr, der eksporteres til Udlandet — jeg tror, det var det ærede Medlem Hr. Jensen (Broby), der gerne vilde have Besked paa det —, og man fandt Anledning til at tilkalde Ministeren for at faa Rede paa Sagen. Jeg gjorde, hvad jeg kunde for at tilfredsstille videbegærlige Medlemmer. Spørgsmaalet med Hensyn til Bødebestemmelserne vilde det tage Maaneder at bevare, og hvis Oplysningerne skulde indhentes, før Lovforslaget blev vedtaget, vilde det medføre, at de Besparelser, som vi vilde faa gennem Nedsættelse af Dyr lægernes Befordringsgodtgørelse, ikke vilde blive til noget i de første Maaneder. Jeg sagde derfor til Udvalget: Vil I absolut have disse Oplysninger, er jeg villig til at skaffe dem, vi har skrevet til Politimestrene, men det vil tage Maaneder, inden Besvarelserne kommer; I skal faa dem, saa snart de kommer; vil I gennemføre Lovforslaget forinden? Det vilde man ikke, og saa lod jeg naturligvis Bestemmelsen om Bøderne udgaa og fik det vigtigste af Lovforslaget gennemført. Saaledes hænger den Sag sammen.

Det ærede Medlem Hr. Pinstrup, som var Hovedordfører for Venstre, men som ikke havde Held til at røgte Ordførerskabet, saa at det var fuldt ud tilfredsstillende for Partiets Medlemmer, begyndte sin Tale med at sige, at man hørte jo i denne Tid idelige Raab om Industrikrisen, derimod var der stadig væk Tavshed om Landbrugs-krisen. Det første er rigtigt, men det sidste synes jeg ikke er rigtigt, for det er ikke det ærede Medlem alene, der taler om Landbrugs-krisen, det er alle her i Danmark. Jeg føler mig overbevist om, at der er ingen, der vil protestere imod, at der er Landbrugs-krise, men det hjælper jo ikke saa meget at raabe op om det, ej heller, at det ærede Medlem og andre spørger Regeringen: Hvad vil I gøre for at hjælpe Landbruget ud af Krisen? ... (Pinstrup: Det har jeg ikke spurgt om). Ja, det kan godt være, at det ærede Medlem ikke har spurgt om det, men der er gentagende spurgt om det, ogsaa under denne Forhandling, og jeg tror for øvrigt ogsaa, det ærede Medlem i Gaar — jeg har endnu ikke faaet læst Fortrykket — spurgte om, hvad Regeringen vilde foretage sig overfor den nuværende Krise. Jeg vil gerne herpaa svare det samme, som min Kollega Erhvervsministeren svarede, den Gang man stadig væk raabte op